

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Elżbieta Karska

w sprawie ze skargi R. D.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie w sprawie o sygn.
III AUa 1540/22,

z udziałem Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Apelacyjnego w Krakowie
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 5 lipca 2023 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

R. D. wniósł do Sądu Najwyższego skargę na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. z dnia 8 grudnia 2017 r., Dz. U. z 2018 r., poz. 75 z późn. zm., dalej jako: ustawa o skardze na przewlekłość postępowania), domagając się stwierdzenia przewlekłości postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie w sprawie sygn. akt III AUa 1540/22.

Prezes Sądu Apelacyjnego w Krakowie w odpowiedzi na skargę wniósł o jej odrzucenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 87¹ § 1 i 2 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, a w sprawach własności przemysłowej także przez rzeczników patentowych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji, chyba że stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Przepis ten znajduje zastosowanie również w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi na przewlekłość postępowania, jeżeli do jej rozpoznania właściwy jest Sąd Najwyższy (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04, OSNP 2005, nr 5, poz. 71 – zasada prawna, a także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2011 r., II CSP 1/11, niepubl.).

Z treści skargi nie wynika, aby skarżący należał do kręgu podmiotów uprawnionych do samodzielnego działania przed Sądem Najwyższym (art. 87¹ § 2 k.p.c.), toteż skarga, jako niedopuszczalna, podlegała odrzuceniu (art. 87¹ w zw. z art. 394¹ § 3, art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania).

[f.n]